

ΟΜΙΛΙΑ ΑΡΧΗΓΟΥ ΓΕΝ

Κυρίες και κύριοι,

Επιτρέψτε μου καταρχήν να συγχαρώ τη Διοίκηση Ναυτικής Εκπαιδεύσεως και το Κ.Ε. Παλάσκας για την πρωτοβουλία και την οργάνωση της οικείας ημερίδας. Ταυτόχρονα θα ήθελα να ευχαριστήσω τους εξαιρετικούς καλεσμένους και ομιλητές για την αποδοχή της πρόσκλησης μας στην σημερινή παρουσίαση, για τους οποίους οι πληροφορίες μου - δεδομένου ότι με τους περισσότερους δεν γνωριζόμαστε προσωπικώς - ομιλούν για ανθρώπους που έχουν βαθιά γνώση του συγκεκριμένου ζητήματος αλλά συνεργάζονται και με προσωπικότητες που με το έργο τους συμβάλουν τα μέγιστα στην επίλυση σημαντικών παραμέτρων του συγκεκριμένου προβλήματος.

Θα ήθελα εξ' αρχής να τονίσω, ότι η σημερινή ημερίδα δεν αποτελεί απλά μια συνάθροιση με σκοπό την διεξαγωγή συζήτησης ενός τρέχοντος προβλήματος, αλλά μια σύναξη, που συμβάλει στην βελτίωση του πολιτιστικού μας γίνεσθαι. Γιατί η συμβίωση με τα ζώα, δηλαδή έμμεσα, η αναγνώριση του δικαιώματος της ύπαρξης, σε άλλα έμβια όντα αλλά και η κατανόηση ότι πρόκειται για έμψυχες οντότητες με συναισθήματα και ανάγκες είναι προϊόν πολιτιστικής εξέλιξης και απομείωσης της εγωπαθούς υπόστασης που από φύση χαρακτηρίζει τον άνθρωπο.

Είναι αδιανόητο στην κοινωνία του 2012 να υπάρχουν άνθρωποι που νομίζουν ότι τα ζώα είναι ένα είδος διακοσμητικού με το οποίο θα ομορφύνουν το σαλόνι τους ή ένα ευχάριστο παιχνίδι για τις ελεύθερες ώρες τους.

Τα κατοικίδια είναι όντα με ψυχή, ανάγκες και συναισθηματικό κόσμο, και όσοι επιλέγουν να αποκτήσουν ένα κατοικίδιο και δεν έχουν, εξ' αρχής, λάβει σοβαρά υπόψη τους, αυτή τους τη φύση, καταλήγουν να τα εγκαταλείπουν με τις γνωστές συνέπειες, επιτείνοντας το πρόβλημα των αδέσποτων ζώων μέσα στα ναυτικά οχυρά μας.

Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την εν γένει έλλειψη υποδομών για την φροντίδα μικρών ζώων χωρίς ιδιοκτήτη, δημιουργεί γενικά, μια κατακριτέα κατάσταση. Πλην όμως όταν μιλάμε για την πατρίδα μας, μια χώρα με τέτοιο εύρος πολιτισμού και ιστορίας, ο χαρακτηρισμός της κατάστασης ξεπερνά κατά πολύ το επιπέδου του κατακριτέου και φτάνει στα όρια του

απαράδεκτου. Γιατί η Ελλάδα είναι από τα σπάνια παραδείγματα, που στην γραπτή και προφορική της κληρονομιά εκθειάζεται σε τέτοιο μέγεθος, η σχέση του ανθρώπου με τα ζώα και ειδικότερα με τον πιστό σύντροφό του, το σκύλο.

Η χρονο-ιστορική συμπόρευση ανθρώπου και σκύλου στην ελληνική παράδοση, απαντάται ήδη από τους μυθολογικούς χρόνους, όπου παρουσιάζεται η ύπαρξη του κύνα, ο οποίος ήταν δημιουργήμα του θεού Ήφαιστου και απολάμβανε μεγάλης εκτίμησης σε σημείο, σχεδόν ισότητας με τους ανθρώπους. Σε άλλο σημείο της μυθολογίας μας, ο θεός Απόλλων εξημερώνει το σκύλο για να τον δωρίσει στην αδερφή του θεά Άρτεμη, προκειμένου να τη συνοδεύει στο κυνήγι (κύναν άγω).

Αλλά ακόμη σημαντικότερα είναι τα προικία γραπτά κείμενα του ελληνικού πολιτισμού που αποτελούν μνημειώδεις πραγματείες για τη σχέση του σκύλου με τον άνθρωπο . Και δεν σκέπτομαι καν να αναφερθώ στον Άργο, τον πιστό σκύλο του Οδυσσέα μια σχέση που περιέγραψε ο Όμηρος 2.800 χρόνια πριν, αλλά δεν μπορεί κανείς να αγνοήσει το θεμελιώδες δεκάτομο έργο του Αριστοτέλη «περί ζώων ιστορία», που κάνει μια λεπτομερή μελέτη γύρω από τα είδη και τη φύση των σκύλων, δείχνοντας έτσι τη σημασία που έδιναν οι αρχαίοι στο ζώο αυτό.

Έχοντας λοιπόν όλη αυτήν την ιστορική παρακαταθήκη, είναι αδιανόητο στην Ελλάδα και τον πολιτισμό του 2012, το προσωπικό του Πολεμικού Ναυτικού να μένει ασυγκίνητο και άπραγο από το πρόβλημα των δεκάδων αδέσποτων σκυλιών που η ύπαρξη τους μας θυμίζει, όχι μόνο την έλλειψη υποδομών που μαστίζει την χώρα, αλλά και την ολίσθηση της πολιτισμικής μας ταυτότητας. Σ' αυτό το έργο το Πολεμικό Ναυτικό θα είναι αρωγός.

Αντιναύαρχος Κοσμάς Χρηστίδης ΠΝ
Αρχηγός ΓΕΝ